

BELÉNYESI PÁL

Életközép

– Mit ír?

– Huszonnyolc perc, ha nincs közben sehol dugó. Jó messze van. Nem kelene inkább hívni egy mentőt? A körülmények alapján, és a szakmai tapasztalat is azt mondatja velem, hogy komoly a baj.

– Jaj már. Dehogy, vezess nyugodtan, kibírom addig. Sportsérülés, kész. Szerintem egyébként legfeljebb egy erős rándulás, nem kell túlaggódnod. Mondjuk, eléggé fáj. Semmit nem érzek a jobb vállamnál. Különben is, mire ideélnének, mi is bent leszünk az ügyeleten.

– Jól van, ahogy gondolod, de akkor azonnal induljunk. Szerintem ne várd meg a második szettet. Jobb úgysem lesz, játszani meg nem engedlek. Bár nélküled simán ki fognak kapni. Megemésztik. Meg kellene mindenkinek szoknia, hogy tervezzen mással is, és ne egy stratégiája legyen. Miért nincs nektek egy normális dirigensetek?

– Ne bántsd őket. Na, én kész vagyok, mehetünk. Összeszedtem mindent. Hozod a váltáskámat? Az most nagyon nem esne jól.

– Persze, de induljunk már, attól tartok, hogy ahogyan az ödéma nő, egyre jobban fog fájni minden rezdülésed.

– Nem vesztes, mondom! Tényleg, már sokkal jobb. Megszoktam.

– Ezt nem hiszem el! Még mindig tizenöt perc, pedig húsz perce jövünk a tők sötétben itt, az isten háta mögött. Miért van minden ilyen valószínűtlenül messze ebben a vidéki országban? Mit bénázik már megint annyit az a suzukis? Fordulj le! Fordulj már le, az isten szerelmére! Igen, neked van elsőbbséged! Gyerünk már! Mit félsz a kamiontól? Megőrülök ebben az agy nélküli társadalomban. Fáj?

– Nagyon. Minden szívdobbanást érzek, annyira lüktet. De ne siess, csak amennyire a forgalom engedi. Nehogy bemérjenek, bár tudom, tudom... téged nem szoktak. Bírom még. Egy szülés sokkal rosszabb. Miért állsz meg itt?

– Hozok neked jeget. Remélem, hogy van a diszkós szárazjégen kívül másfajta is. Civilizált helyen van ez a bódé.

– Haha. Azok a kilencvenes évek, mi? *Good luck*.

– Nem hiszem el, Balkán. Nyilván nem volt. Tedd rá ezt. Itt van, hideg üdítő, fémdobozban. A kétkilós koktéljég semmit nem ér. Legalább kedves volt az eladó, mondjuk, érezhetően unatkozott.

– De kedves vagy. Megint. Kibírtam volna.

– Lehet, ez egy racionális döntés. Szorítsd rá, na. Jobb lesz, meglátod. Mikor kell már befordulni, mi ez, egy urbex labirintus? Miért nincs itt semmi kiírva? Hol van az a kurva bejáró a traumához? A Hortobágy jobban ki van táblázva, bassza meg.

– Nyugi. Kanyarodj be itt. Itt, itt, hahó, csak lassan. Aú! Jaj. Vigyázz, annyi fekvőrendőr van erre, hogy mikor mindenperces voltam a gyerekekkel, emlékszem, majdnem megszülettem az utcán, olyanokat dobott az autón ez a sok

trampliság. Most is nagyon fáj minden döccenő. Jól van, látom, te azért jobban figyelsz.

– Hol van már az az átkozott kapu? Mi ez, bassza meg az isten, egy háborús övezet? Esküszöm az élő istenre, hogy az kulturáltabb! Na, végre. Ez lesz az.

– Na, látod. Nézd, ott egy portás.

– Jó estét kívánok. A sebészeti ügyeletet keressük. Be tudunk itt menni? Sérültet hozok.

– Kívánok. Nem, kérem, sajnos itt nem lehet, sajnos, mert építkezés van, kérem. Tolassanak ki, aztán menjenek tovább itt lejjebb, kérem, a virágbolt előtt kell jobbra bekanyarodni, uram.

– Virágbolt? Milyen virágbolt? Hiszen tök sötét van, ember, honnan lássam, hogy mi jön később, ami előtt *majd* be kell kanyarodni? Vissza se tudok fordulni, ez egy egyirányú utca. Na, jó, nincs időm erre. Menjünk. Köszönöm azért, viszlát!

– Minden jót kívánok, na, és sok sikert, uram. Ne haragudjon rám, én csak a rendszer része vagyok.

– Itt, itt, ez az: menj be, mondom, na. Ez az, nyugodj meg, már ott vagyunk. Amúgy is nekem fáj. Ne húzd fel ezen magad. Minden megoldódik.

– Gyűlölöm ezt az országot, ezt a... mindegy. Persze, most meg még egy labirintus. Micsoda? Mi ez a parkolójegy-hisztéria? Ja, amúgy kint is ez van kajakra. Húzom a jegyet, persze, mi mást csinálnék?

– Már itt is vagyunk, látod? Simán ment minden, na.

– Nincs itt senki! Hol kell bejelentkezni? Úristen, milyen áporodott bűz terjeng mindenhol. Mi történt? Kiöntött a budi? Valaki rohad a folyosón?! Ezért mentem én el ebből az országból. Az életkedve is elmegy a betegnek. Fel kellett volna hívnom a haverokat, inkább elviszlek egy másik városba.

– Igen, tudod, ammóniaszag. Húgysav és ammónia, itt, azt hiszem, hogy a salakanyagok miatt koncentráldik. Tudod, ez a karbamid vizes oldata, a szén-sav diamidjának a szerves vegyülete, amelyik prizmákban...

– Ne, ne most, ezt hagyjuk, kérlek. Tudom, hogy értesz hozzá, és engem is érdekel az egész, és kristályosodik a vegyület is, ugye, satöbbi, de inkább a váladat tegyék már rendbe. Sajnálak. Nézd: triázs. Hogy mi az? Itt osztályoznak majd, megmondják, hogy mi hol van, hova kell menni. Azt írják valami lelógó fecnire, hogy ne kopogjon. Na, de ha valakinek nagy fájdalmai vannak, csak nem vérzik? Elnézést, legyen kedves...

– Mi van már? Huh?! Oda üljenek le, és várjanak, nem kell kopogni, ide van írva! Nem tud olvasni?!

– Nem, ha a fájdalomtól nem látok, akkor nehezen megy. Próbálta már?

– Majd szólunk, ne türelmetlenkedjenek. Másoknak is fáj, ők is várnak.

– Szuper. Ez zseniális. Ennyi? Ez a magyarázat?! A nagy fájdalomra nancssárga karika jár, nem? 15-20 perc alatt ellátás, hm? Ön a szakápoló, vagy csak intézkedni szeret?

– Hagyd már, a végén még rendőrt hívnak. Kivárjuk a soromat, megoldódik minden.

– A rendszer koldusa, a hétvégi zseni, az. Kérsz valamit? Vízet, kólát, gumicukrot?

– Egy rágót, ha van. Köszönöm. Az íze mindegy.

– Na, hahó! Jöhetnek. Ki a beteg? Hozzátartozó nem jöhet be. Hm? Ez is ide van írva. Nem is hozzátartozó? Akkor pláne nem.

– Miért? Miért??? Miért *pláne*?

– Csak. Maga ilyen okos fajta? Máshova is mehetnének végül is.

– Nem, nem mehetnének, amióta szétkúrták a rendszert, hm? Az okosság pedig relatív fogalom, de ennek a megértéséhez *is* szükség van némi intelligenciára. Én valamennyire értek a sérülésekhez is, még ha nem is pont ebből szakvizsgáztam. Tudnék segíteni. Mindenki jól jár.

– Magának is fáj valamije? Nem? Na, ugye.

– Na, és magának? Mégis bent van. Az anamnézisben tudok segíteni, Szentgyörgyi.

– Kí? Nekem ez a munkám, sajnós, azért vagyok bent. Maradjon kint. Meddig akar még beszélgetni? Azóta már túl lenne rajta a hölgyike.

– Hölgyike? Esetleg kiskegyed, nem?

– Engedd el, meg tudom oldani.

– Jó, csak ezek itt láthatóan nem orvosok, én meg valahol-valamikor mégiscsak az voltam. Na jó, figyelj, az lesz, hogy kapsz egy narancs vagy sárga pöttyöt valószínűleg, és mehetünk. Külföldön így megy, ha nagy a fájdalom, narancs, ha elviselhető, vagy van súlyosabb beteg, akkor sárga pötty.

– Jó estét kívánok. Leülhetek ide? Micsoda? Nem értem? Jól van? Miért itt ül? Nem ellátáson kellene már lennie? Mit mond?

– Hé, maga ott, dokikám! Nem látja, hogy mindjárt hányni fog? Tök részeg vagy bedrogozott a koma, mittomén, most hoztuk. Remélem, hogy nem csak a karját törte el! Húzhatom át az egész kibaszott mentőt. Na, húzz arrébb, te fasz! Mit vonyítasz, mint egy kutya? A drogos kurva anyádat. Na, most lesz helye, már ha van gusztusa ide leülni. Menjen inkább oda, az ajtóhoz is közelebb van. Eléggé le van fogyva, idegesnek is látszik. Kér egy Xanaxot? Na, de hát magának adjak tanácsot, láthatóan szakember!

– Nézze ked..., mindegy, kell ez? Maga mindenkivel így beszél?

– Hogy beszéljek? Nézzed, uram, huszonöt éve ezt tolom, szarért-hügyért. Részegek, drogosok, homokosok piszkítanak be a járműbe, verekednek, kikelnek magukból, csapkodnak, én meg ha lefogom, még mehetek is a bíróságra, mert valami gazdag rokon jön be ide, hogy megvertük a kómás kis pöcsöt, miközben őrjöngött. Hadd ne legyek választékos, igaz, Bandi, haha? Igaz, hát. Bandi is kész van ettől. Na, érti? Magának is jobb lesz, ha kirakom innen a hidegre ezt a nyomit. Hadd gondolkodjon a kis köztéri professzor úr. Faszomöccse. Na, Bandi, kiteszük a hűtőre, hehe? Ott foroghat, amerre akar. Neki úgyse sürgős, azt se tudja, melyik naprendszerben van. Igaz, hülyegyerek?

– De rossz ezt nézni. És hogy miért vonom felelősségre? Mert valahol az én pénzemből tartjuk el magukat, érti? Abból is. Közszolgálatot végez. Adófizetők pénzéből kap fizetést. Tanuljon meg viselkedni, a piczába is.

– Hát nem érti, mi? Maga fogja áthúzni a kocsimat? Nem? Akkor? Örüljön, hogy van mit fogni a lába között. Nem itt él, mi?

– Nem... Na végre, kijöttél, sokáig tartott a gondolkodás... mikor kell menni ultrahangra? Hé! Örök hála, köszönöm a segítséget, *remek* érzés, hogy le tudnék ülni. Barom.

– Nincs UH. Csak röntgen, hogy nincs-e esetleg eltörve, vagy nem ugrott-e ki a helyéről. Azt kell kizárni azonnal. Fáj. De jó, hogy itt vagy.

– Persze, persze. Rendben, ez végül is indokolt, valahol ez a protokoll..., de ez szakadás, nem kell hozzá két év rezidensi gyakorlat sem. Mondtad nekik, hogy konkrétan hallottad, mikor szétszakadt? Szakvizsgán kivágják az ilyen, gondolkodás nélkül.

– Igen.

– És? Semmi?

– Nincs UH. Ügyeleti időben nincs. Csak röntgen. Ezt tudják most csinálni. Holnapig mindenképpen várni kell, de akkor is csak ha az ügyeletes orvos indokoltnak tartja. Menjünk. Zöld csíkon kell végigmenni. Uh, nagyon fáj már, de hamarosan jobbra fordul. Ezzel a fájdalommal tudok együtt élni.

– Kaptál fájdalomcsillapítót legalább, vagy frissebb jeget?

– Nem. Ez nem kötöző.

– Ez az, itt van. Várj. Majd én intézem. Jó estét, elnézést... itt a...

– Várjanak meg kint!

– Hiszen kint vagyunk, hol lennénk. Itt várjunk? Mire?

– Jó. Ott várjanak. Józsi, húzd már be azt a kurva ajtót, szétbaszod a fülem ebben a kibaszott huzatban.

– Na, csak a kishölgyike jöjjön. Maga nem.

– Ne kishölgyikézzen, kérem. Iszonyúan deprimál. Nem tudja felemelni a kezét, talán segíthetek neki.

– Hogy mit csinál? Nem, ne segítsen. Mi maga? Vagy *ki* maga, a télapó? Na, menni fog egyedül?

– Menni fog, megoldom.

– Jó. Más megoldás nincs úgysem, haladni akarunk. Három perc az egész.

– Jövök hamarosan.

– Na, hogy ment?

– Iszonyúan fáj. Fel sem bírtam emelni. Kedves volt a néni, amúgy, nagyon. Unhatja a sok esti sérülést, ez látszik rajta. De nincs eltörve, nincs kifíradva sem, azt mondja.

– Persze, nyilván, ezt eddig is tudtuk. És most? Mikor néz már meg *végre* egy orvos? Kezdem azt hinni, hogy kandikamerás az egész. Az édesanyjuddal vicceskedjenek.

– Most menjünk a kék vonalon a végéig, előtte van az ügyeleti szoba, jobbra. Ez vicces, a mosdóig kell menni, haha. Aú, de fáj.

– Hagyjon már, Szilvike, a telefonnal! Hogy jól áll a pocakom? Köszönöm. Majd műszak után megbeszéljük, hogy mi áll jól, hm? Sietek a kisműtőbe! Valaki ledarálta a hüvelykujját. Este darálni... hol él az ilyen? Na, lásuk. Igen, maga az. Doktor a név előtt... Orvos? Nem? Akkor milyen...? Mind-egy végül is. Láttam a rendszerben, de nem hiszek a röntgennek, azt mondják, hogy valami sportsérülés. Én is sportolok. Na jó, ha van időm rá. Gondoltam, hogy ön az. Ilyen alakkal, már, ha megengedi. Ilyenkor ide csak szelisek vagy drogosok jönnek be. Huppanjon be gyorsan, megnézem, hogy nem kell-e visszatenni a vállát, de utána várjon pár kurta percet, mert műteni kell és egyedül vagyok. Jocikám, tartsátok addig itt a bajnokhölgyet, légszi!

– Helyén van, nincs törés, azt mondja. Nemsokára visszajön. Rendes volt, hogy visszaugrott, hogy megnézzem. Fura a stílusa, de még tartható.

– Aha. A vállad érdekelte nyilván, nem a sportmelltartód. Miért van itt ekkora kosz és rendetlenség? Huszonegyedik század, mi?

– Hagyd. Mindenütt ez van.

– Görgessük-pörgessük, Marcsika, görgessük-pörgessük! Halló, szevasz, Tónikám! Mi? Én hívtalak? Ja, igen, fasz' tudja, biztos benyomódott, akkora a belem baz'meg, egyre jobban hízik. Jól tart az asszony, hiába a sok túlóra, haha, érted?! Ja, semmi amúgy, csak most hoztunk be valami dilinyóst, komolyan mondom... haha, elesett, összetörte az arcát az utcán, este tízkor, baz'meg, és mire bejöttünk, még rohama is lett! Beszarás. Majdnem megfulladt nekem itt lekötve, csak úgy folyt a hab a száján a kelekótyának. Hogy? Ja, az kellett volna még, de a kocsit így is összegányolta rendesen. Most meg itt hagyta a szemüvegét! A kibaszott hülyéje, baz'meg. Mekkora ment itt, ahogy folyt a nyála, közben meg nyekergett. Megyek mindjárt, jól lebaszom. Na, ez meg zárva van, á, hagyom a picsába. Majd megkeresi, ha kell neki az a kurva szemüveg. Annyit csak lát nélküle is. Na, csá! Jövök már, baz'meg, ne ordíts. Megint hívás van?!

– Hipp-hopp, vissza is jöttem. Jöjjön, hölgyem, rohantam magához. Megvizsgáljuk, de nincs nagy baj, jó? Ön kicsoda? Ja, hogy *kolléga*? Hol? Külföldön? Magának volt esze, mikor elment, na. Ja, elnézést, biztosan udvariatlan voltam, de hát nézzék el nekem, jó? Ebben a mitú izében. Csak segíteni akarok. Annak, akinek lehet. És szívesen. Olyan zombi itt mindenki, amúgy. Fáradjon be. Kolléga is bejöhet, ha szeretne, de nem szükséges. Bár szemműtétet vállon keresztül úgysem kell most, haha. Tessék csak, tessék, csak ön után.

– Menjek?

– Nem kell, nyugalom, így is sokat segítesz.

– Rendben. Mondd neki, hogy valószínűleg vállcsúcs alatti ínszakadás, vállízület, rotátorköpeny stb. És mondd, hogy krónikus ínszalag-gyulladásod van évek óta.

– Jól van, ezt fogom mondani, ha bírok beszélni a fájdalomtól.

– Nos, mit mondott?

– Hogy nincs eltörve. Menjek haza, szedjek fájdalomcsillapítót, és ha még egy hét múlva is fáj, jöjjenek vissza ide.

– Mi van? Ide? Inkább a sarki hentes. De mi a dg? Hogy? Ja, a diagnózis. Nem a betegség, a diagnózis. Tudod, gnosszosz, görög eredetű, átértés, az irányhipotézis és a vizsgálat outcome-ja... na, nem untatlak.

– Semmi. Nincs törés. Ennyit tud mondani. De arra készüljek fel, hogy *itt* nincs specialista.

– Tehát?

– Keressek magánúton valakit, ha még a nyár előtt meg akarom műttetni. És ha műteni kell egyáltalán. Jaj, iszonyatosan fáj. És ha a vállamnál feljebb akarom tudni majd emelni a kezem, na, akkor pláne nézzek valakit.

– Nem hiszem el. A vállcsúcs alatti ínt mondtad? Acromoin, bursa, nem tudom már magyarul, mik ezek. Az anatómiát sem magyarul tanultam. Mindegy, csak belezavarodok.

– Nem mondtam. Minek?

– *Kolléga!* Figyelj! Jó tanács, ennél többet nem tudunk tenni. Sem most, sem máskor. Te megérted, ez nem Németország. Én is mennék, de az öregek miatt meg a feleségem miatt nem tudok. A többi mindegy is, tulajdonképpen. Hadd ne szakmázzak. Vidd el ide meg ide, felírtam. Jobban jártok.

– Szuper. Mindegy. Menjünk innen. Mi ez, a 19. század? Van egy-két kontaktom még az egyetemről, akik itt maradtak. Holnap náluk kezdünk, ha elértem őket.

– Na. Ne túlozz. Ez van. De nagyon köszönöm, hogy így aggódsz. Mégis, mire számítottál?

– Hogy megvizsgáljon, és a szakmailag is vállalható *diagnózist* megállapítsa. Helyesen. Utálok ezt az egész országot. Egyre jobban utálok.

– Ne utáld azért. Ezért.

– Hol az autó? Gyere, menjünk. Hazaviszlek.

– Itt lesz, úgy emlékszem. Menjünk. És köszönöm. Alszom én a nappaliban. Úgysem fogok tudni a fájdalomtól, neked pedig a kanapé túl rövid.

– Ne viccelj. Majd meglátjuk. Azért szerzek neked fájdalomcsillapítót. De nem ezt, amit minden második EU-s országban betiltottak. Maradj itt addig, ne szállj ki. Ki ír fel ilyet ma még?

– Nem szállok ki. Hova mennék, haha?! Nagyon sajnálom, elrontottam neked itt az egész estédet, basszus. Olyan béna vagyok. Boldog születésnapot azért.